

LA MUIXERANGA I EL CARRER PASSEIG

Vicent Nàcher Ferrero

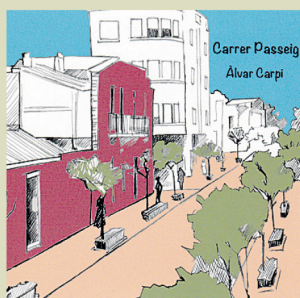
M'ha sorprés molt gratament el volum 2 de Versions de la Muixeranga d'Algemesí que ha editat la Nova Muixeranga, ja que quan créiem que havíem escoltat totes les versions possibles d'aquesta tonadeta tan nostra al volum 1, aquest disc ens sorprén novament amb unes peces d'una delicadesa especial, que demostren que aquesta música tan particular del nostre poble és una font de riquesa artística que no s'esgota mai. Les interpretacions són diverses, algunes són històriques i altres més actuals.

Hi trobem molts tresors musicals, com la primera versió en dolçaina del dolçainer Joan Blasco de l'any 1977, primer mestre de l'Escola Municipal de Tabal i Dolçaina d'Algemesí, tan despullada i nua d'artificis musicals, sòbria, serena, magistral i principi de tot. Misteriosa, màgica i elaborada és la versió del Mestre Joaquim Serra, amb tots els instruments de la música de banda que ha marcat la història dels valencians, que va difondre aquesta melodia pertot arreu del Principat. I és amb els arranjaments de Joaquim Serra amb els quals el grup de música folk Cuixa de Manises grava una altra versió l'any 1978. Altiva i majestuosa és la interpretació de La Degollà, amb un piano que dibuixa de forma eficaç el perfil de la nostra melodia. La versió de Música Trobada pretén ser un homenatge a Algemesí, que pot gloriar-se d'haver vist nàixer Cabanilles.

Després ens trobem amb versions diguem-ne més actuals i adaptacions musicals als ritmes més moderns. Així, podem parlar de la insòlita interpretació del músic David Fandos, el qual fa una versió tecnopop. També la del guitarrista i compositor valencià Ximo Tebar, una mostra

molt personal amb la seua particular visió des de la tradició jazzística. Igualment d'interessant és la recreació del músic Àlvar Carpi a la guitarra, canviant els ritmes, introduint acords, amb altres tonalitats. De la mateixa manera, trobe molt encertada la versió a ritme de samba de Josep Maravilla, sorprenent, càlida i innovadora. M'ha captivat i seduït la insòlita interpretació de Josep Harp amb l'harmònica, una versió íntima, personal, solitària i senzilla, al bell mig del silenci. Tanca el disc de forma inigualable "La trobada del floret" d'El Corral de Pepeta, una peça germana de la Muixeranga tocada amb la guitarra d'una sensibilitat i tacte musical extraordinaris.

Un altre treball que m'ha agradat i impressionat molt és el disc "Carrer Passeig" d'Àlvar Carpi. Es tracta d'una obra musical molt fresca, actual i ben executada, difícil de catalogar per totes les fonts on veu, folk, pop i rock. Són cançons senzilles, sentides, on el nostre músic fa patent el seu mestratge musical que ja ve avalat per una trajectòria professional molt extensa i experimentada. Mana i plana pertot arreu la guitarra poderosa de Carpi en totes les seues possibilitats. Sensibilitat i atreviment recorren aquesta opera prima amb cançons de fil i cotó, melodies entranyables, sentiments a frecc de pell i textos d'una nuesa enriquidora i interessant. Textos que no estalvien en veritats, que critiquen el món d'avui en mans de corruptes i impresentables. Cançons imprescindibles són "De la muntanya un pi", que plena de poesia obre el disc, "Ca Revolta", un crit a la insubmissió, "Cançó del grill", indignada, enginyosa i clara, "Cançó d'Arrancapins", amb la col·laboració brillant de Miquel Gil, "Història d'un mal", reivindicativa i potent, i "Blues del Carreró", d'una tendresa inigualable. Un disc treballat, amb bons músics, arrodonit i necessari per a tenir una visió completa dels darrers valors de la música en valencià.